

Arrest

nr. 263 893 van 19 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig van het dorp Shalatak, dat gelegen is in het district Mehterlam van de provincie Laghman. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U bent analfabeet en zorgde voor de koeien die uw familie bezat.

Nu en dan bracht u eten naar de moskee voor mullah X van een naburig dorp. U wilde meer weten over religie en hij sprak over jihad en oorlog gedurende verschillende dagen. U volgde gedurende vier à vijf

maanden les bij hem samen met vijf andere jongens. Op een dag zei de mullah dat hij u de volgende ochtend naar 'een grote mullah' zou brengen. Echter, de volgende dag kon u niet naar de mullah gaan omdat uw moeder ziek was. U diende haar te vergezellen naar de dokter. Na uw terugkomst in het dorp waren de vijf jongens met wie u les volgde weg uit het dorp. Aangezien de dorpingen zich afvroegen waar ze waren, vertelde u aan de malik van het dorp dat de mullah een dag eerder gezegd had dat hij jullie de volgende dag ergens naartoe zou brengen. U legde de malik uit dat de mullah zelf dus waarschijnlijk te maken had met hun verdwijning. De malik antwoordde dat de mullah het dorp reeds ontvlucht was. Tijdens één van de daaropvolgende nachten kwam de taliban u thuis zoeken. U was op dat moment aanwezig op een trouwfeest. Tijdens hun inval zei de taliban dat ze u niet in leven zouden laten omdat u ze verraden had en ze brachten uw oom van moederszijde slagen toe. U verliet Afghanistan twee maanden vooraleer u toekwam in België, waar u asiel aanvraagde op 2 oktober 2015. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een tracing-document voor van het Rode Kruis.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 31 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw zagezegde problemen met de taliban. Gezien uw afkomst uit het district Mehterlam wel geloofwaardig werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 28 juni 2019 werd u door de Correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een werkstraf van tweehonderdtwintig uur en op 30 juni 2020 werd u door diezelfde rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden en een geldboete van 8.000 euro, wegens het verkopen en het bezitten van middelen zonder vergunning met de verzwarende omstandigheid dat de misdrijven daden van deelneming waren aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. U ging op 27 juli 2020 in beroep tegen de beslissing van 30 juni 2020 van de Correctionele rechtbank te Leuven. Op 27 januari 2021 werd u door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestig maanden en een geldboete van 8.000 euro.

Op 10 augustus 2020 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een brief waarin deze de Commissaris-generaal verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Vervolgens werd u op 10 mei 2021 nogmaals gehoord door het CGVS. U drukt uw spijt uit en verklaart dat dergelijke feiten zich niet zullen herhalen. U bent van Leuven naar Antwerpen verhuisd en probeert daar uw leven weer op de rails te krijgen. U studeert Nederlands en werkt. Een terugkeer naar Afghanistan sluit u uit, waarbij u verwijst naar de problemen met de Taliban die u tijdens uw asielaanvraag vermeldde, alsook naar de algemene situatie van onveiligheid in uw regio van herkomst. Ter staving van uw verklaringen heeft uw advocaat op 12 mei 2021 volgende stukken aan het CGVS overgemaakt: een arbeidsovereenkomst bij een voormalige werkgever en loonbrieven, een huurovereenkomst voor een woonst in Antwerpen, een arbeidscontract bij een rozenkwekerij en loonbrieven, lovende getuigenissen van uw werkgever, begeleidingsattesten van Minor Ndako, een afbetalingsplan bij FOF, uw inschrijving bij de VDAB, uw aanmelding bij JOBA Vluchtelingenwerking, inburgeringsdocumenten en een attest positief resultaat maatschappelijke oriëntatie, documenten inzake Taalles Nederlands voor anderstaligen, een overeenkomst met de VDAB inzake een opleiding als medewerker restaurant en loonfiches IBO, een attest mbt de aanstelling van een voogd toen u nog minderjarig was. Op 31 mei 2021 volgden nog enkele stukken, meer bepaald een schets van de omgeving waar u zou hebben gewoond, een aantal aanvullingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, een kopie van twee pagina's uit uw paspoort.

B. Motivering

Op 31 mei 2017 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door uw herkomst uit het district Mehterlam in de provincie Laghman, alwaar een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald twee vonnissen van de Correctionele rechtbank te Leuven van 28 juni 2019 en 30 juni 2020 en een arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 27 januari 2021. Uit het arrest van 27 januari 2021 blijkt dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestig maanden en een geldboete van 8.000 euro, wegens het verkopen en het bezitten van middelen zonder vergunning met de verzwarende omstandigheid dat de misdrijven daden van deelneming zijn aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. U heeft in de periode van 19 maart 2019 tot 22 oktober 2019 in het kader van de activiteiten van een vereniging, een onbepaalde hoeveelheid cannabis verkocht aan een reeks afnemers en in uw bezit gehad voor de verkoop. Zoals blijkt uit het vonnis van 28 juni 2019, en zoals ook wordt vermeld in het arrest, werd u nog geen jaar eerder door de Correctionele rechtbank te Leuven tot een werkstraf veroordeeld voor gelijkaardige feiten.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, §1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van 30 juni 2020 en het arrest van 27 januari 2021 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft.

De Correctionele rechtbank stelde in het vonnis van 30 juni 2020 het volgende: "De door beklaagden gevoerde handel in drugs brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van hun afnemers ernstig in gevaar. De beklaagden dienen te beseffen dat zij door de verkoop van verdovende middelen hebben bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van een verslaving, hetgeen vele levens verwoest en direct en indirect mee aan de basis ligt van vele vormen van criminaliteit. De handel en het gebruik van drugs doen tevens afbreuk aan de openbare rust en veiligheid binnen de samenleving doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten te plegen." De rechtbank stelde expliciet dat dit ook geldt voor zogenaamde softdrugs, waartoe cannabis behoort. De rechtbank oordeelde verder: "De beklaagden lieten zich louter omwille van het snel en gemakkelijk geldgewin in met het verhandelen van drugs, wat wijst op een laakbare ingesteldheid en een manifest gebrek aan normbesef." De rechtbank hield voorts rekening met de grote schaal van de gevoerde handel en met het in hoge mate georganiseerde karakter ervan en bestempelde de bewezen feiten expliciet als **bijzonder ernstig** (zie vonnisnr. 1108/2020, d.d. 30/06/2020, p.41).

U ging in beroep tegen uw veroordeling van 30 juni 2020 maar ook het Hof van Beroep oordeelde dat de feiten die u ten laste werden gelegd bijzonder ernstige feiten betreffen. Meer zelfs, het Hof van Beroep achtte het aangewezen dat u een strengere straf zou worden opgelegd: "Er bestond duidelijk een bewust aangegaan en georganiseerd samenwerkingsverband tussen de betrokkenen die elkaar bijstonden met het oog op de verkoop van de illegale verdovende middelen [...]." [...] **"De lastens de beklagde (...) bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig en laakbaar en maatschappelijk onduelbaar en ze wijzen op een gebrek aan normbesef en aan respect voor de maatschappelijke orde.** De beklagde (...) heeft met het oog op grof wederrechtelijk geldgewin de volksgezondheid en de fysieke integriteit van anderen in het gedrang gebracht." [...] "De door de eerste rechter opgelegde straf is wettelijk maar onvoldoende streng. De hierna opgelegde straf, in al haar onderdelen, is beter aangepast aan de ernst en aan de omstandigheden van de bewezen feiten, het aandeel daarin en de rol binnen de vereniging van de beklagde (...), zijn persoonlijkheid en ingesteldheid, zijn strafrechtelijk verleden, zijn huidige situatie en het algemeen maatschappelijk belang. Deze straf is noodzakelijk om de beklagde (...) tot het inzicht te brengen dat de maatschappij zwaar tilt aan deze vorm van criminaliteit." (zie arrestnr. A34/2021, d.d. 27/01/2021, p.25-26).

Hierbij aansluitend wijst het CGVS erop dat het Hof van Justitie bij voor wat het gebruik van verdovende middelen betreft, al meerdere malen gesteld heeft dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. (HvJ, d.d. 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van

de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt.46-47).

Verder kan nog verwezen worden naar de overwegingen van het EHRM in de zaak Arvelo Aponte v. Nederland (application 28770/05) van 3 november 2011. Het Hof overwoog dat, gelet op het vernietigend effect van drugs op het leven van mensen, het begrijpelijk is waarom de autoriteiten een grote vastberadenheid vertonen ten aanzien van de personen die actief bijdragen in de verspreiding van deze producten (r.o. 57) en dat verzoeksters misdrijf “[...] was quite serious” (eigen vertaling: “was redelijk ernstig”) aangezien het de deelname betrof in de import van een niet onbelangrijke hoeveelheid cocaïne die resulteerde in een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden (r.o. 58).

Rekening houdend met de algemene beschouwingen omtrent de gevaren van de georganiseerde drugshandel van het Hof van Justitie en het EHRM, en gelet op het gegeven dat uit het vonnis van de Correctionele Rechtsbank te Leuven en het arrest van het Hof van Beroep te Brussel blijkt dat u als lid van een criminele organisatie betrokken was bij illegale drugshandel, dient te worden besloten dat het misdrijf waarvoor u op 27 januari 2021 veroordeeld werd een ‘ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet betreft. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 §2 ingetrokken.

U werd op 10 mei 2021 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. U stelt dat u een vergissing heeft gemaakt en betuigt uw spijt (CGVS, p.3). U was nog jong, ontmoette de verkeerde personen maar wil graag beter doen in de toekomst (CGVS, p.3), getuige daarvan uw verhuis naar Antwerpen (CGVS, p.16). U haalt voorts aan dat u de Franse taal machtig bent en nog steeds Nederlands leert. Voorts verklaart u te werken, eerder in een restaurant en nu in een rozenkwekerij (CGVS, p.3), waarmee u opnieuw doelt op uw integratie die heden vlot zou verlopen. U legt tal van documenten neer die uw verklaringen dienaangaande kunnen bevestigen (huurovereenkomst, arbeidsovereenkomsten, loonfiches, inschrijving VDAB, bewijs inburgering, bewijs opleidingen,...).

Uw verklaringen over uw spijt en uw intentie om uw leven te beteren en de door u neergelegde documenten ter ondersteuning hiervan, doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat u bent veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, §1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u opnieuw verwijst naar de asielmotieven die u in het kader van uw asielaanvraag hebt aangehaald, met name uw vrees voor de Taliban (CGVS, p.4, + aanvulling notities gehoor op het CGVS), dient te worden opgemerkt dat het CGVS al in de beslissing d.d. 31 mei 2017 tot de conclusie kwam dat aan uw beweerde vrees voor de Taliban geen enkel geloof kon worden gehecht. Deze ongeloofwaardigheid resulteerde in een weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het louter verwijzen naar uw eerder frauduleus bevonden relaas, kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen.

Er bestaan bijgevolg geen redenen die erop wijzen dat een terugkeer naar Afghanistan in strijd is met de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat voorts de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, benadrukt het Commissariaat-generaal dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij

geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel, uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk, de financiële situatie van u en uw familie, en uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België.

Vooreerst rijzen er ernstige twijfels bij het door u voorgehouden profiel van u en uw familieleden, zogezegd mensen die leven van landbouw. Het is zeer merkwaardig te moeten vaststellen dat u er niet in slaagt een doorleefd discours te brengen over die activiteiten. U beweert bijvoorbeeld dat uw grootvader zich bezighield met de teelt van tomaten, maar dat u daar verder helemaal niets over zegt te weten: u weet niet eens vanaf welke maand tomaten kunnen worden geoogst (CGVS, p.8). Idem voor de rijstteelt: u zegt dat u niet naar school ging en dus niet weet wanneer rijst wordt geplant, maar u "denkt" dat dit in de lente gebeurt, zonder dat u dit verder kan preciseren, en dat er al na drie of vier maanden kan worden geoogst (CGVS, p.9). Dit alles is weinig precies, en strookt ook niet met de informatie in het administratief dossier. U argumenteert dat het uw grootvader was die instond voor deze landbouwactiviteiten, dat u hem slechts eten bracht en vooral met de dieren bezig was (CGVS, p.8), wat niet kan overtuigen. Iemand die opgroeit in dergelijke rurale omgeving zal ongetwijfeld beter op de hoogte zijn van deze zaken. Verder rijzen er ook twijfels bij uw verklaring als zou u zelf veelal voor de dieren van uw familie hebben gezorgd. U gaf eerder aan dat u zorg droeg voor vier of vijf koeien (CGVS, 24 januari 2017, p.6), daar waar u het nu heeft over twee koeien die u naar de stroom bracht (CGVS, p.9). Als het CGVS u de kans geeft een verklaring te bieden voor nog maar eens een tegenstrijdigheid in uw relaas, antwoordt u dat u behalve twee koeien ook drie geiten had, waarmee u gewoon de optelsom lijkt te maken, en zegt u dat het "allemaal dieren" zijn (CGVS, p.12). Dit is uiteraard niet ernstig. Gezien het zorgen voor het vee zo ongeveer de essentie van uw bestaan zou zijn geweest, mag worden verwacht dat u eenduidige verklaringen aflegt over het aantal dieren dat u onder uw hoede had. Dergelijke verklaringen doen ernstig twifelen aan wat u heeft verklaard, namelijk dat uw familie een inkomen vergaarde uit landbouwactiviteiten.

Nog andere verklaringen ondermijnen het geloof in het door u voorgehouden profiel. Zo legt u ook over de gronden van uw familie weinig consistente verklaringen af. Gevraagd naar de oppervlakte van deze gronden, kan u niet zeggen hoeveel jerib dit betreft. Nochtans had u het tijdens uw eerder onderhoud nog over één of anderhalve jerib. U had het toen ook over twee velden die in het bezit waren van uw familie (CGVS, 24 januari 2017, p.6), terwijl u het nu heeft over één veld. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, antwoordt u dat het zes jaar geleden is en dat u dingen bent vergeten (CGVS, p.12). Echter kan maar moeilijk worden ingezien hoe u zich dergelijke zaken, waarmee u zou zijn opgegroeid, niet meer kan herinneren. Ook als het CGVS informeert naar de huidige levensomstandigheden van uw familie in Shalatak, legt u steeds wisselende verklaringen af. Gevraagd wie er nu voor de dieren zorgt, zegt u dat uw familie niet meer in Shalatak is, waarna u direct opnieuw verklaart dat uw familie wél in Shalatak woont (CGVS, p.14, 15). Verder zegt u eerst dat uw tante aan vaders zijde haar land verkocht om uw vertrek te bekostigen, waarna u dit weer ontkent en zegt dat jullie eigen land van de hand werd

gedaan. Gevraagd welk deel van jullie gronden dan te gelde werd gemaakt, blijkt u dit niet te weten (CGVS, p.14), hoewel die gronden van levensbelang zouden zijn voor uw familie. U sluit niet uit dat alles werd verkocht, plots zegt u zelfs: "Ik denk dat ze alles verkocht hebben, voor zover ik weet". Als het CGVS vervolgens opmerkt dat er geen landbouw mogelijk is zonder gronden, verklaart u dat uw grootvader het land nog in zijn bezit heeft, en dat het verkochte stuk grond uw vader toebehoorde (CGVS, p.15). Dit is weinig ernstig. Immers zou uw vader zeer lang daarvoor zijn overleden, en kon uit uw relaas nooit worden opgemaakt dat er behalve het perceel dat uw grootvader bewerkte nog andere gronden waren die uw familie toebehoorden. Keer op keer blijkt dat uw verklaringen over de activiteiten en de financiële situatie van uw familie allesbehalve overtuigend. De vaststelling dat u over deze aspecten van uw relaas dusdanig onduidelijke verklaringen aflegt, wijst er tevens op dat u meer dan waarschijnlijk geruime tijd elders heeft verbleven.

Dat u niet altijd in Shalatak heeft gewoond en mogelijks een periode in stedelijk gebied was, blijkt voorts ook uit een analyse van uw Facebookprofiel, die aan het licht brengt dat u een band lijkt te hebben met de locatie Timergara (provincie KPK, Pakistan). Verschillende personen die reageren op uw posts zijn van deze plaats afkomstig (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), wat u overigens niet ontkent. Als het CGVS u confronteert met één van deze profielen, namelijk dat van ene (...), beweert u dat u diens vriendschapsverzoek accepteerde, maar dat u de persoon in kwestie eigenlijk niet kent (CGVS, p.13). Dit is toch wel zeer merkwaardig. U argumenteert voorts dat veel van uw contacten niet van Timergara zijn, echter beaamt u ook dat velen wel een link hebben met deze stad in Pakistan (CGVS, p.13, "aanvulling notities gehoor op het CGVS"). Het is opmerkelijk dat iemand die in Mehterlam, Afghanistan zou hebben gewoond, toch nogal wat (al dan niet virtuele) vrienden in Timergara, Pakistan heeft. Bovendien stootte het CGVS na het onderhoud op het Facebookprofiel van (...). De vaststelling dat deze man meermaals foto's van u postte, alsook het feit dat zijn naam overeenstemt met de naam van uw (volgens u lang geleden overleden) vader, doet vermoeden dat deze (...) uw vader is, die getuige de foto's op zijn profiel veeleer actief is in de stoffenhandel. Vervolgens kan worden opgemerkt dat deze (...) ook meerdere keren poseert met een jongeman genaamd (...), die foto's postte die in Timergara genomen zijn (zie de bijschriften, "beautiful city timergara", "nice whether timergara"), en vaak op uw posts reageert. (...) is dan weer samen met (...) op een foto te zien, de persoon die u, zoals hierboven al aangegeven, niet zou kennen. Al deze vaststellingen, alsook het feit dat u geen aanvaardbare uitleg geeft voor de band tussen u en uw Facebookvrienden van Timergara, doen vermoeden dat u daar mogelijks ook zelf heeft gewoond. Ook de uitleg die u na het onderhoud via uw advocaat doorstuurde, overtuigt niet. U beweert dat u in Antwerpen één persoon leerde kennen die van Pakistan afkomstig is. "Via hem" zou u dan nog "veel" vriendschapsverzoeken van mensen uit die regio ontvangen hebben ("aanvulling notities gehoor op het CGVS"). Dient echter te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat u in het verleden talrijke verzoeken van personen uit Timergara accepteerde, maar tijdens het onderhoud bij het CGVS verklaarde de naam Timergara "voor het eerst" te horen.

Dat u elders heeft verbleven, zou voorts ook kunnen verklaren waarom u niet op de hoogte lijkt van enkele eenvoudige zaken die een voormalig inwoner van Shalatak zou moeten weten. Zo stelt u dat er een school is in het dorp Shalatak, echter is het u niet bekend in welke drie maanden van het jaar de vakantie valt. Dat u zelf niet naar school ging (CGVS, p.8), biedt daarvoor geen afdoende verklaring, daar kan worden verwacht dat u kinderen kende of zag die wel school liepen. Ook wat andere zaken betreft, legt u geenszins overtuigende verklaringen af. Toen het CGVS u tijdens het onderhoud van 24 januari 2017 vroeg naar namen van enkele notabelen uit het dorp, gaf u informatie die niet strookt met wat u heden beweert. Zo verklaarde u in 2017 dat uw dorp slechts twee dorpsouderen telde, namelijk Malik Azan en Haji Khan Ali. Die tweede zou bovendien gestorven zijn. De mullah van Shalatak heet Jan Agha, zo verklaarde u nog (CGVS, 24 januari 2017, p.9). Als het CGVS nu informeert naar deze figuren uit uw dorp, zegt u dat de mullah Haji Azan, of Mullah Azan heet. Geconfronteerd met de vaststelling dat u het eerder over Jan Agha had, antwoordt u dat dit een en dezelfde persoon is, maar dat de mullah gekend is onder de naam Haji Azan (CGVS, p.11). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen, en uw wat onbeholpen poging om dit recht te trekken, doen vragen rijzen, temeer u ook over de ouderen van het dorp weinig consistente verklaringen aflegt. U heeft het deze keer over Gul Zaman, een naam die u eerder niet vermeldde, en over Haji Khan Ali, die behalve een oudere ook de malik van het dorp zou zijn, en dit tot op heden (CGVS, p.11). Als het CGVS opmerkt dat u in 2017 nog beweerde dat Haji Khan Ali overleden was, wijzigt u uw relaas en beweert u dat Gul Zaman nog leeft en heden de malik van het dorp is (CGVS, p.12). Het is zeer opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over personen als de ouderen en de mullah van Shalatak, die overigens een prominente plaats kregen in uw (bedrieglijk bevonden) asielrelaas. Dergelijke verklaringen doen opnieuw vermoeden dat u niet altijd in Shalatak gewoond heeft.

De kopie van enkele pagina's uit uw paspoort toont hoogstens aan dat u in Laghman geboren bent, niet dat u daar altijd heeft gewoond. De wel zeer rudimentaire schets van de regio "waar Hadis woont", levert niet het minste bewijs voor uw verklaring dat u tot uw komst naar België in Shalatak heeft gewoond, of hoeft niet te betekenen dat uw familie daar nog zou verblijven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel, uw beroepsactiviteiten, de levensomstandigheden en financiële situatie van u en uw familie, alsook over uw (opeenvolgende) verblijfplaats(en) voor aankomst hier. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel, uw familiaal netwerk, alsook over waar u achtereenvolgens allemaal heeft verbleven, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan buiten uw beweerde regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Rekening houdend met het gegeven dat u geen zicht biedt op de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief en door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen, toont u geen reëel risico op ernstige schade aan.

Het CGVS is dan ook van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de: *"Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 55/5/1 §2, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 8 EVRM en schending van artikel 48 VW".*

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de in het kader van de bestreden beslissing relevante wetsartikelen en het hierin opgenomen begrip 'ernstig misdrijf'.

Vervolgens doet hij gelden:

"De feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, met name drugsfeiten, zijn niet te kwalificeren als "ernstig misdrijf".

Bij vonnis van 28 juni 2019 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven voor het bezit en verhandelen van drugs, in het geval van verzoeker cannabis

Verzoeker raakte via mede huurders in het Afghaans milieu in Leuven bij drugsfeiten betrokken , doch zijn rol hierin was beperkt.

Verzoeker gaf de feiten toe en kreeg het voordeel van een werkstraf opgelegd.

De rechter motiveert :

"De beklagde verwijst naar zijn medewerking in het dossier, zijn jonge leeftijd en zijn beperkte rol in het dossier... De rechtbank houdt rekening met het blanco strafblad van de beklagde. De rechtbank volgt ook het argument van (...) dat hij op een jonge leeftijd in een verkeerde omgeving terecht kwam en de omstandigheden waarin hij zich als niet-begeleide minderjarige bevond....De rechtbank geeft aan de beklagde echter een kans om te bewijzen dat hij zijn verantwoordelijkheid ten aanzien van de maatschappij wil en kan opnemen door hem een werkstraf te laten uitvoeren. Gelet op de aard en de ernst van de feiten, legt de rechtbank een werkstraf op van 220 uur. Voor het geval de beklagde de werkstraf niet of niet goed uitvoert, voorziet de rechtbank een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden. De beklagde stemt in met het uitvoeren van een werkstraf."

Verzoeker heeft deze werkstraf inmiddels volledig doorlopen, met positief resultaat.

*Bij arrest van 27 januari 2021 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel voor gelijkaardige feiten tot een gevangenisstraf van zestig maanden en een geldboete van 8000 EUR
In beide dossiers is geen sprake van daadwerkelijke schade, er zijn geen burgerlijke partijen tussengekomen, zoals uit het vonnis en arrest blijkt.*

Evenmin heeft verzoeker ooit geweld gebruikt. Hij heeft cannabis verkocht doch nooit ging dit gepaard met gewelddadige feiten.

Tevens dient bij de beoordeling wel degelijk rekening te worden gehouden met de omstandigheden die de daad en de situatie van verzoeker kenmerken.

In casu is dit niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Verzoeker neemt zijn verantwoordelijkheid op voor de door hem gepleegde feiten.

Evenwel dient in acht te worden genomen dat sprake is van grote sociale druk en beïnvloeding vanuit de Afghaanse gemeenschap die hij had leren kennen in Leuven als zijn medehuursd.

Verzoeker bleek als niet begeleide minderjarige zonder enig familiaal of ander sociaal netwerk, al snel een vogel voorde kat bleek toen hij in een huurwoning van de befaamde huisjesmelker Appeltans terecht kwam, waar hij Afghanen ontmoette.

Zij bleken verwickeld in drugszaken .

Verzoeker bleek niet opgewassen tegen de sociale druk die zij uitoefenden op hem om ook kleine klussen op te knappen.

Verzoeker heeft in deze turbulente periode zijn leven weer op de rails krijgen en schakelt meteen de hulp van MINOR NDAKO in, een organisatie die kwetsbare jongeren begeleidt in hun context in een problematische situatie.

Zij volgen verzoeker sinds zijn aankomst in België als niet begeleide minderjarige.

Mevrouw COLPAERT van MINOR NDAKO bevestigt de stappen die verzoeker achtereenvolgens doorloopt om zijn leven positief in te richten.

Ook op professioneel vlak zit verzoeker niet stil.

Hij gaat vanaf september 2019 aan de slag als afwasser in het weekend in het restaurant Wok Dynasty.

Tijdens de week herneemt hij zijn lessen Nederlands in CBE Open School.

Tezelfdertijd hernemen de medebewoners van verzoeker hun drugsactiviteiten. Zij opereren dagelijks vanuit hun thuisbasis in de Naamsestraat en dus pal onder de neus van verzoeker. Afnemers komen er geregeld over de vloer; ook afnemers die verzoeker kennen van vroeger.

Verzoeker bezwijkt voor de aanhoudende vraag om ook deel te nemen en verkoopt enkele maanden een aantal keren drugs aan een aantal personen.

Hij beseft evenwel meteen dat hij om weer uit die negatieve spiraal te geraken, weg moet uit de Naamsestraat.

Hij roept opnieuw de hulp in van MINOR NDAKO dit maal bij zijn zoektocht naar een geschikte woning.

Op 11 oktober 2019 verhuist verzoeker naar de Sint Hubertusstraat in Leuven.

Amper enkele dagen na zijn verhuis, op 14 oktober 2019, wordt verzoeker thuis opgepakt voor verhoor, en opnieuw in voorlopige hechtenis geplaatst , omwille van beweerde betrokkenheid bij nieuwe drugsfeiten.

Verzoeker wordt opnieuw in vrijheid gesteld onder voorwaarden bij vonnis van 7 april 2020

Hij leeft de voorwaarden opnieuw strikt na .

Om volledig komaf te maken met zijn oude leven en zijn vertrouwde netwerk van Afghaanse landgenoten in Leuven, verhuist verzoeker naar ANTWERPEN. Offerandestraat 26

Hij slaagt erin om te midden van de corona crisis, werk te vinden bij een rozenkwekerij in Kalmthout als productie arbeider(stuk 7)

Verzoeker heeft deze werkstraf inmiddels volledig doorlopen, met positief resultaat.

Bij arrest van 27 januari 2021 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel voor gelijkaardige feiten tot een gevangenisstraf van zestig maanden en een geldboete van 8000 EUR

Bij arrest van 21/08/2020 beslist de KI tot de invrijheidsstelling van verzoeker die in eerste aanleg na de zitting onmiddellijk was aangehouden.

Verzoeker leeft ook dit maal de voorwaarden strikt na.

Ook op professioneel vlak heeft verzoeker grote stappen gezet

Hij krijgt na een proefperiode te hebben doorlopen, een contract aangeboden op een bloemenkwekerij in Kalmthout, als sorteerder en snijder van rozen

Tot grote tevredenheid van zijn direct leidinggevende mevrouw SLEECKX.

Zij bevestigt zeer tevreden te zijn over de prestaties en inzet van verzoeker.

" Hij kwam zeer gemotiveerd, goedlachs en open over. Een gesprek voeren met hem in het Nederlands, ging zeer vlot... Ook de zaakvoerder zag potentieel in hem, hij leerde hem al vrij snel onze speciale rozen te snijden, wat uitzonderlijk is. (...) leerde alles vlot aan en kwam goed overeen met alle collega's. Hij was steeds op tijd. Hij hielp ook zijn collega's en mij indien we door de taalbarrière een tolk nodig hadden. Hij lichtte me tijdig in over de situatie waar hij in zat waardoor we hem jammer genoeg niet

konden inzetten tijdens onze zomermaanden. Na zijn verblijf in Leuven kon hij terug aan de slag bij ons. Hij is nog steeds een goede werknemer, een fijne collega en graag gezien door iedereen"

Verzoeker kan tot op vandaag rekenen een netwerk van professionele ondersteuners (MINOR NDAKO, JOBA, ATLAS, CAW) bij het verder uitstippelen van zijn leven op een positieve manier.

MINOR NDAKO heeft verzoeker mentaal altijd gesteund (mevrouw COLPAERT bezocht verzoeker nog in juli 2020 in de gevangenis)

Deze organisatie verleent ondersteuning waar verzoeker aangeeft hulp te kunnen gebruiken (oa regeling verlenging verblijfsstatuut, afbetalingsplannen van de gerechtelijke boetes regelen, aanmelding bij JOBA, solliciteren, ea)

Zo heeft verzoeker zich met steun van MINOR NDAKO bij JOBA aangemeld, een organisatie die zich inlaat met het ondersteunen van jongeren en hun context.

De begeleiding is inmiddels daadwerkelijk opgestart. Mevrouw Joke HANSER begeleidt verzoeker.

Zij getuigt :

"(...)heeft zichzelf aangemeld bij joba met een zeer duidelijke hulpvraag., dit getuigt volgens ons van zelfinzicht. Hij kan goed inschatten wat zijn mogelijkheden en onmogelijkheden zijn. (...) kan zelf aangeven op welke vlakken hij ondersteuning heeft. Ook neemt (...) initiatief om alles in orde te hebben voor zijn Nederlandse les, administratie, sociaal contact en zijn toekomst. (...) was op elke afspraak goed op tijd en houdt zich steeds aan de gemaakte afspraken. "

Tevens heeft hij zijn cursus inburgering bij ATLAS doorlopen en volgt hij nog steeds Nederlandse les voor anderstaligen ofschoon hij de Nederlandse taal goed beheerst.

Inmiddels heeft verzoeker zijn werkstraf volledig uitgevoerd bij de groendienst, met positief verloop

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker alles in het werk heeft gesteld om los te komen van zijn verleden en met succes.

Er zijn sinds de laatste feiten geen nieuwe feiten bekend noch wordt het tegendeel beweerd door verwerende partij.

Verzoeker heeft zijn leven als minderjarige niet begeleide jongere in België ingericht, en is het centrum van zijn belangen onmiskenbaar hier gevestigd.

Verwerende partij neemt evenmin de objectief aangetoonde inspanningen van verzoeker om zijn leven op de rails te krijgen ,en met succes, niet in overweging.

Deze worden aangestipt om vervolgens in een adem weer van tafel te worden geveegd, zonder oog voor de persoonlijkheid van verzoeker

De bestreden beslissing is in het licht van voorgaande elementen die gedocumenteerd werden, niet proportioneel aan de inspanningen door verzoeker verricht om zich op een positieve manier te integreren in de Belgisch maatschappij, en schendt hiermee het proportionaliteitsbeginsel".

Vervolgens gaat verzoeker in op het in de bestreden beslissing opgenomen advies waarbij geoordeeld werd dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet uiteen wat volgt:

"Volgens verwerende partij is sprake van " ongeloofwaardige " verklaringen omtrent het agrarisch profiel van verzoeker en zijn familie, hun beroepsactiviteiten, de leefomstandigheden en financiële situatie en de verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België

Deze visie kan allerm minst gevolgd worden

Verzoeker wenst als volgt te repliceren op de argumentatie in de bestreden beslissing opgeworpen.

*Toekenning van subsidiaire bescherming als NBMV in 2017 na uitgebreid onderzoek naar regio van afkomst en voorlegging van een authentiek Afghaans Paspoort

Verzoeker komt in 2015 toe in België waar hij een verzoek tot internationale bescherming indient.

Hij is op dat moment minderjarig.

Er wordt geen leeftijdsonderzoek verricht nu de minderjarigheid onbetwist is

Tijdens zijn ruim 3, 5 uur durend onderhoud in januari 2017 met verwerende partij wordt verzoeker uitvoerig bevraagd over zijn regio van afkomst in Afghanistan

Hij vertelt over zijn familie en hun activiteiten als landbouwers, de hulp die hij als jongere biedt bij het zorgen voor de dieren thuis en ruimer over zijn dorp en de nabije regio.

Op geen enkel ogenblik rijst er twijfel in hoofde van verwerende partij over de afkomst van deze minderjarige jongen.

Op 31 mei 2017 beslist verwerende partij hem de subsidiaire bescherming toe te kennen; daarbij motiverend:

"Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u een burger bent uit het dorp Shalatak, dat gelegen is in het district Metherlam van de provincie Laghman"

• Zeer zwak sociaal- economisch profiel: verzoeker is een analfabete jongeman uit een agrarische gesloten dorpsgemeenschap recent met een mentale beperking gediagnostiseerd

Verzoeker is minderjarig en alleen wanneer hij in België toekomt.
Zijn leefwereld in Afghanistan is geografisch zeer beperkt.
Ook intellectueel blijken zijn mogelijkheden beperkt., waarover hierna meer
Verzoeker is nooit naar school geweest in Afghanistan, hij is volledig ongeletterd.
Verwerende partij verwijt verzoeker een gebrek aan medewerking
Deze visie kan niet gevolgd worden
De beperkte informatie die verzoeker over bepaalde onderwerpen aanreikt en de moeilijkheden die hij kent om bepaalde informatie over te dragen, houdt enkel en alleen verband met zijn persoonlijk profiel en het verstrijken van een ruime tijdsperiode sinds zijn eerste gehoor
Verzoeker wordt ruim vier jaar na zijn vorig onderhoud opnieuw opgeroepen
Hij is inmiddels meerderjarig geworden;
De meerderjarigheid van de verzoeker is een van de verschillende factoren van betekenis bij de beoordeling van de geloofwaardigheid door verwerende partij,
Er worden hogere standaarden waaraan de verzoeker als meerderjarige moet voldoen gehanteerd bij de analyse van de geloofwaardigheid dan voor minderjarigen
Dit is logisch maar stelt in casus een probleem.
Verzoeker mag dan wel meerderjarig geworden zijn, zijn intellectuele mogelijkheden zijn er niet op verbeterd.
Zijn kennisniveau en begripsvermogen zijn geenszins gewijzigd ten opzichte van vier jaar geleden toen hij nog minderjarig was.
Dit gegeven wordt door verwerende partij niet in achtgenomen bij de beoordeling van de verklaringen.
Verzoeker brengt in toepassing van artikel 39/76 VW een nieuw stuk bij
Het netwerk rond verzoeker stelde vast dat verzoeker cognitief moeilijkheden ondervindt. Zelf gaf hij meermaals aan informatie snel weer te vergeten.
Teneinde duidelijkheid te krijgen, heeft verzoeker een intelligentieonderzoek afgelegd in het Middelheim Ziekenhuis op 27/7/2021- stuk 3
Aangezien verzoeker de Nederlandse taal niet afdoende kent om op een betrouwbare manier de verbale intelligentietest af te leggen, is heeft het ziekenhuis geopteerd voor de niet verbale intelligentietest.
De uitkomst hiervan luidt :
"De non verbale intelligentie, bepaald door middel van de SON R 6- 40 bedraagt 62 % ;; wat overeenkomt met een licht mentale beperking... De verwerkingssnelheid bepaald adhv subtests is afwijkend
Met een totaal non- verbaal- IQ van 62 situeert patient zich binnen de grens van een mentale beperking"
Deze objectieve diagnose afgenomen door een klinisch neuropsycholoog werpt een nieuw licht op de handel- en denkwijze van verzoeker als meerderjarige jongeman, evenals op de door hem gekende problemen ingevolge een sterke sociale beïnvloedbaarheid en een gebrek aan een eigen sociaal stevig familiaal netwerk.
Vanzelfsprekend heeft dit ook gevolgen voor de manier waarop de afgelegde verklaringen door verzoeker dienen beoordeeld te worden.
De impact van een mentale beperking, gediagnostiseerd bij een non verbale intelligentietest, op een juist bij uitstek talig gegeven als een persoonlijk onderhoud waar verzoeker zijn bewijsvoering dient op te bouwen aan de hand van logica, redeneervermogen en discours, is niet te onderschatten.
Immers waar verwerende partij een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker weerhoudt is in werkelijkheid sprake van een mentale beperking .
De bestreden beslissing borduurt verder op het beweerd gebrek aan medewerking om een negatieve besluitvorming te kunnen gronden
Aangezien het onderzoek een cruciaal gegeven aan het licht brengt met impact voor de manier waarop het dossier dient geanalyseerd te worden, komt het gepast voor om het dossier opnieuw naar het CGVS te verzenden voor bijkomend onderzoek.
• Schending van artikel 48 Vw
Verwerende partij kan slechts een verwijderingsmaatregel nemen in zoverre deze verenigbaar is met artikel 48 Vw.
Een verwijderingsmaatregel is mogelijk ENKEL wanneer er geen behoefte is aan bescherming en dus wanneer er in een deel van het land geen gegronde vrees voor vervolging of geen ernstig risico op ernstige schade bestaat en indien redelijkerwijze van de verzoeker kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft, en onder voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land
Dit stelt een probleem in onderhavig dossier

Verwerende partij besluit immers dat zij niet kan oordelen of een veilige terugkeer naar Afghanistan mogelijk is en of verzoeker in geval van terugkeer buiten zijn beweerde regio van herkomst in zijn levensonderhoud kan voorzien

Met andere woorden miskent de bestreden beslissing hiermee de voormelde voorwaarden in artikel 48 Vw nu het verwerende partij enkel toelaat een verwijderingsmaatregel te nemen wanneer de waarborgen die gesteld worden, ingelost zijn.

Volledigheidshalve replek met betrekking tot de elementen in de bestreden beslissing opgeworpen

In het licht van de uitkomst van het onderzoek dat tot een mentale beperking besluit, behoeft het dossier een nieuw onderzoek met inachtnaam van dit belangrijk gegeven.

Het geeft de onhoudbaarheid aan van de zeer subjectieve uitlatingen van verwerende partij als zouden de verklaringen van verzoeker niet doorleefd, weinig consistent en zelfs ongeloofwaardig zijn .

Volledigheidshalve wenst verzoeker hieromtrent nog het volgende te laten gelden.

* weinig consistente verklaringen over de activiteiten en gronden van de familie

Verwerende partij laat zich subjectief uit in haar oordeel over wat verzoeker behoort te weten als jongeman uit een agrarische regio

Vooreerst, verzoeker heeft deze regio zes jaar geleden achter zich gelaten en was maar een kind toen hij nog in Afghanistan verbleef.

Verder heeft verzoeker altijd aangegeven dat niet hij maar zijn grootvader zich bezighield met de landbouwactiviteiten.

Vragen naar de seizoenen waarin tomaten en rijst worden geplant /geogst, en dergelijke kunnen allerminst valide geacht worden om tot dergelijke besluitvorming te komen, te meer nu verzoeker altijd heeft aangegeven dat hij mee de zorg voor de dieren opnam, en al zeker in het licht van zijn jonge leeftijd.

De beperkte intellectuele mogelijkheden van verzoeker- en in het licht van het onderzoek, zijn mentale beperking- verklaart waarom hij in het kader van vraagstelling over de dieren thuis, op zeker ogenblik aangeeft dat hij twee koeien en drie geiten had, en dat het allemaal dieren zijn .

Dergelijk ongenueanceerd antwoord typeert verzoeker, die de relevantie van de vraag op dat moment absoluut niet beet heeft.

Hetzelfde geldt voor de informatie te verstrekken over de gronden van zijn familie.

Tijdens het gehoor ontstaat er ook veel verwarring, zoals blijkt uit de vraagstelling.

Verzoeker zijn familie had twee gronden, en nadien nog slechts één. de grond van zijn grootvader is er nog, die van zijn vader die lange tijd geleden overleden is, werd verkocht om zijn reis te bekostigen.

De tante waarnaar verwerende partij verwijst, heeft hier niets mee te maken, vandaar dat verzoeker dit ook rechtzette, nadat er hierover verwarring was ontstaan.

Verzoeker begint te speculeren over de gronden, hetgeen gezien zijn mentale beperking geenszins vreemd voorkomt.

* huidige levensomstandigheden van de familie van verzoeker in Shalatak

Wat betreft de vragen naar actuele verblijfssituatie van zijn familie in Shalatak, stelde verzoeker dat zijn familie er niet meer was, hetgeen ook correct was, nu zij het dorp moesten ontvluchten na een dreiging van de Taliban, zoals ook de andere dorpsbewoners, maar allen keerden zij nadien terug, dus zij wonen er wel nog degelijk !

Van enige tegenstrijdigheid is geen sprake.

* beweerd gebrek aan kennis over "beweerd eenvoudige zaken "

Verwerende partij legt verzoeker vragen voor over de periode van de schoolvakantie, terwijl verzoeker nooit een dag naar school is geweest, zodat hij het antwoord hierop schuldig blijft.

Dit kan hem onmogelijk verweten worden?!

Vervolgens informeert verwerende partij naar enkele notabelen en de mullah uit het dorp

Verzoeker verwijst in zijn verklaringen op juiste wijze naar 2 dorpsoudsten: HADJI KHAN AU en vervolgens opgevolgd door HADJI AZAN, deze laatste stond gekend als "malik Azan" bij de bewoners.

De mullah van de moskee waarover verzoeker spreekt, heet voluit Jan Agha Azan, en is door de dorpsbewoners gekend als mullah Haji Azan

De huidige dorpsoudste/malik heet effectief Gul Zaman

Hij betreft de broer van de vroegere dorpsoudste, Hadji khan Ali, die effectief dood is.

Verzoeker wijzigt dus geenszins zijn verklaringen, de verstrekte informatie is volledig correct doch verwerende partij maakt er een rommeltje van en interpreteert de pogingen van verzoeker om duidelijkheid te scheppen ondanks zijn beperkte mogelijkheden, als een indicatie van onwaarachtigheid en een gebrek aan medewerking , terwijl de informatie correct is!!

* analyse van facebookprofiel

Verwerende partij maakt een hallucinante analyse van de FB van verzoeker om vervolgens te suggereren dat het zou kunnen dat verzoeker elders verbleven heeft voor zijn komst in België verzoeker krijgt zeer geregeld vriendschapsverzoeken

FB koppelt personen die gekend zijn door vrienden en die mogelijks door de persoon in kwestie, verzoeker dus, kan gekend zijn.

Verzoeker aanvaardt deze personen die worden voorgesteld.

Onder deze personen bevinden zich ook Afghanen die in PAKISTAN wonen doch die verzoeker niet persoonlijk kent.

Verzoeker lichtte toe dat hij een Pakistaanse man leerde kennen in Antwerpen en dat hij via deze persoon ook vriendschapsverzoeken door FB naar voren geschoven op automatische wijze, ontvangt en aanvaardt.

Het is niet ongebruikelijk voor personen met een migratieachtergrond om personen met eenzelfde origine op FB te aanvaarden zonder deze persoonlijk te kennen.

Ofschoon verzoeker middels zijn raadsman na het onderhoud opmerkingen overmaakte en een plausibele uitleg aanvoerde voor de "FB vriendschappen", wordt deze van tafel geveegd als niet overtuigend?! Zodoende wordt het de facto onmogelijk gemaakt om het tegendeel van wat verwerende partij persoonlijk meent, te bewijzen.

Verzoeker is formeel dat de man die zijn foto heeft aangewend zonder zijn toestemming, geenszins zijn vader is, zoals verwerende partij luidop speculeert ! Hij is volledig in shock dit te moeten lezen !

Verwerende partij laaft zich aan persoonlijke aannames en speculaties om zware uitspraken te doen zonder dat deze afdoende objectief gegrond zijn , en dit wars van haar volle onderzoeksbevoegdheid inzake

Dergelijke handelwijze is niet correct.

Het onderzoek is geenszins uitvoerig gevoerd om de verwijderingsmaatregel op objectieve wijze te gronden, en houdt geen rekening met de elementen hierboven uiteengezet. Verwerende partij overstijgt het niveau van speculaties en aannames niet, hetgeen niet toelaatbaar is".

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 EVRM en rechtspraak en rechtsleer omtrent de proportionaliteitstoets en belangenafweging die in het licht van deze bepaling moet worden gedaan in het kader van een uitzetting en van een beslissing inzake (de beëindiging van) het verblijfsrecht. Verzoeker vervolgt:

"Verwerende partij adviseerde negatief inzake een te nemen verwijderingsmaatregel, zodat het vaststaat dat verzoeker als alleenstaande jongeman zonder affectieve belangen zijn leven niet kan hernemen in Afghanistan nu hij nooit buiten zijn geboortedorp heeft gewoond noch elders familiale belangen noch affectieve banden heeft.

Prima facie blijkt er aldus een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Er bestaat een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

De beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel , daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker geen legaal verblijf meer heeft en bijkomend naar zijn land van herkomst Afghanistan dient terug te keren

In casu heeft er dus geen afdoend concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er op dat moment in zijn regio van herkomst in Afghanistan, sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst thans zodanig zou gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is.

Bijgevolg zou een gedwongen terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken gezien de onveiligheidsituatie in het dorp, de streek en provincie van herkomst van verzoeker.

Tot slot, door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de bestreden beslissing te hervormen en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Intelligentieonderzoek afgelegd in Middelheim op 31 juli 2017: mentale beperking".

2.4. Verzoeker legt een aanvullende nota neer met *"een FB bericht van de heer U.(...) K.(...) T.(...)"*.

Verzoeker geeft te kennen dat hierin wordt toegelicht hoe zijn foto onbedoeld is aangewend en verspreid/gedeeld door een ongelukkige tussenkomst van U. zijn vader die geenszins vertrouwd is met mobiele telefoons.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet terecht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Om deze reden is verzoekers verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en een mogelijke schending van deze bepaling bij een terugkeer naar Afghanistan te deze niet dienstig.

3.2. Om diezelfde reden is verzoekers verwijzing naar artikel 8 EVRM en de belangenafweging die in het licht van deze bepaling zou dienen plaats te vinden *in casu* niet dienstig. Dient te worden herhaald dat in het kader van het voorliggende beroep, gericht tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen uitspraak wordt gedaan over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. De Raad gaat in deze enkel na of ten aanzien van verzoeker al dan niet terecht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Een belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM in de zin zoals aangehaald door verzoeker is heden aldus niet aan de orde.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat het doel van het verzoek om internationale bescherming en van onderhavige beroepsprocedure er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen. Wat wel het voorwerp vormt van voorliggend beroep, is de vraag of te dezen aan de voorwaarden voor de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus is voldaan. Dat verzoekers centrum van belangen zich in België situeert, staat er daarbij geenszins aan in de weg dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1°.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; (...)”

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

3.5. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c) uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van 30 juni 2020 en het arrest van 27 januari 2021 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft.

*De Correctionele rechtbank stelde in het vonnis van 30 juni 2020 het volgende: “De door beklaagden gevoerde handel in drugs brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van hun afnemers ernstig in gevaar. De beklaagden dienen te beseffen dat zij door de verkoop van verdovende middelen hebben bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van een verslaving, hetgeen vele levens verwoest en direct en indirect mee aan de basis ligt van vele vormen van criminaliteit. De handel en het gebruik van drugs doen tevens afbreuk aan de openbare rust en veiligheid binnen de samenleving doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten te plegen.” De rechtbank stelde expliciet dat dit ook geldt voor zogenaamde softdrugs, waartoe cannabis behoort. De rechtbank oordeelde verder: “De beklaagden lieten zich louter omwille van het snel en gemakkelijk geldgewin in met het verhandelen van drugs, wat wijst op een laakbare ingesteldheid en een manifest gebrek aan normbesef.” De rechtbank hield voorts rekening met de grote schaal van de gevoerde handel en met het in hoge mate georganiseerde karakter ervan en bestempelde de bewezen feiten expliciet als **bijzonder ernstig** (zie vonnisnr. 1108/2020, d.d. 30/06/2020, p.41).*

*U ging in beroep tegen uw veroordeling van 30 juni 2020 maar ook het Hof van Beroep oordeelde dat de feiten die u ten laste werden gelegd bijzonder ernstige feiten betreffen. Meer zelfs, het Hof van Beroep achtte het aangewezen dat u een strengere straf zou worden opgelegd: “Er bestond duidelijk een bewust aangegaan en georganiseerd samenwerkingsverband tussen de betrokkenen die elkaar bijstonden met het oog op de verkoop van de illegale verdovende middelen [...] [...] **De lastens de beklaagde (...) bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig en laakbaar en maatschappelijk onduelbaar en ze wijzen op een gebrek aan normbesef en aan respect voor de maatschappelijke orde.** De beklaagde (...) heeft met het oog op grof wederrechtelijk geldgewin de volksgezondheid en de fysieke integriteit van anderen in het gedrang gebracht.” [...] “De door de eerste rechter opgelegde straf is wettelijk maar onvoldoende streng. De hierna opgelegde straf, in al haar onderdelen, is beter aangepast aan de ernst en aan de omstandigheden van de bewezen feiten, het aandeel daarin en de rol binnen de vereniging van de beklaagde (...), zijn persoonlijkheid en ingesteldheid, zijn strafrechtelijk verleden, zijn huidige situatie en het algemeen maatschappelijk belang. Deze straf is noodzakelijk om de beklaagde (...) tot het inzicht te brengen dat de maatschappij zwaar tilt aan deze vorm van criminaliteit.” (zie arrestnr. A34/2021, d.d. 27/01/2021, p.25-26).*

Hierbij aansluitend wijst het CGVS erop dat het Hof van Justitie bij voor wat het gebruik van verdovende middelen betreft, al meerdere malen gesteld heeft dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. (HvJ, d.d. 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt.46-47).

Verder kan nog verwezen worden naar de overwegingen van het EHRM in de zaak Arvelo Aponte v. Nederland (application 28770/05) van 3 november 2011. Het Hof overwoog dat, gelet op het

vernietigend effect van drugs op het leven van mensen, het begrijpelijk is waarom de autoriteiten een grote vastberadenheid vertonen ten aanzien van de personen die actief bijdragen in de verspreiding van deze producten (r.o. 57) en dat verzoeksters misdrijf “[...] was quite serious” (eigen vertaling: “was redelijk ernstig”) aangezien het de deelname betrof in de import van een niet onbelangrijke hoeveelheid cocaïne die resulteerde in een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden (r.o. 58).

Rekening houdend met de algemene beschouwingen omtrent de gevaren van de georganiseerde drugshandel van het Hof van Justitie en het EHRM, en gelet op het gegeven dat uit het vonnis van de Correctionele Rechtsbank te Leuven en het arrest van het Hof van Beroep te Brussel blijkt dat u als lid van een criminele organisatie betrokken was bij illegale drugshandel, dient te worden besloten dat het misdrijf waarvoor u op 27 januari 2021 veroordeeld werd een ‘ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet betreft. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 §2 ingetrokken.

U werd op 10 mei 2021 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. U stelt dat u een vergissing heeft gemaakt en betuigt uw spijt (CGVS, p.3). U was nog jong, ontmoette de verkeerde personen maar wil graag beter doen in de toekomst (CGVS, p.3), getuige daarvan uw verhuis naar Antwerpen (CGVS, p.16). U haalt voorts aan dat u de Franse taal machtig bent en nog steeds Nederlands leert. Voorts verklaart u te werken, eerder in een restaurant en nu in een rozenkwekerij (CGVS, p.3), waarmee u opnieuw doelt op uw integratie die heden vlot zou verlopen. U legt tal van documenten neer die uw verklaringen dienaangaande kunnen bevestigen (huurovereenkomst, arbeidsovereenkomsten, loonfiches, inschrijving VDAB, bewijs inburgering, bewijs opleidingen,...).

Uw verklaringen over uw spijt en uw intentie om uw leven te beteren en de door u neergelegde documenten ter ondersteuning hiervan, doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat u bent veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker slaagt er niet in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. Waar verzoeker naar het vonnis van 28 juni 2019 van de correctionele rechtbank van Leuven verwijst, zijn beperkte rol in de feiten benadrukt en stelt dat hij de hem opgelegde werkstraf volledig heeft doorlopen met positief resultaat, kan hij geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat verzoeker op 30 juni 2020, slechts een jaar later, door diezelfde rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van veertig maanden en een geldboete van 8.000 euro, wegens het verkopen en het bezitten van middelen zonder vergunning met de verzwarende omstandigheid dat de misdrijven daden van deelneming waren aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Verzoeker ging op 27 juli 2020 weliswaar in beroep tegen deze beslissing, maar werd op 27 januari 2021 door het Hof van Beroep te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestig maanden en een geldboete van 8.000 euro.

Verzoekers betoog waarbij hij onder verwijzing naar het rapport van het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (EASO) van januari 2016 “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*” aanvoert dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, zijnde drugsfeiten, niet als een ernstig misdrijf kunnen bestempeld worden, kan niet worden gevolgd.

In navolging van de verwerende partij is ook de Raad van mening dat het Hof van Beroep van oordeel was dat de feiten bijzonder ernstig waren, dat het de straf opgelegd door de Correctionele rechtbank onvoldoende streng vond en verzoeker daarom veroordeelde tot een effectieve gevangenisstraf van 60 maanden. Dit blijkt afdoende uit de motivering van het arrest, hetgeen ook werd hernomen in de bestreden beslissing:

“Er bestond duidelijk een bewust aangegaan en georganiseerd samenwerkingsverband tussen de betrokkenen die elkaar bijstonden met het oog op de verkoop van de illegale verdovende middelen [...]”
[...] “De lastens de beklagde (...) bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig en laakbaar en maatschappelijk onduldbaar en ze wijzen op een gebrek aan normbesef en aan respect voor de maatschappelijke orde. De beklagde (...) heeft met het oog op grof wederrechtelijk geldgewin de volksgezondheid en de fysieke integriteit van anderen in het gedrang gebracht.” [...] “De door de eerste rechter opgelegde straf is wettelijk maar onvoldoende streng. De hierna opgelegde straf, in al haar onderdelen, is beter aangepast aan de ernst en aan de omstandigheden van de bewezen feiten, het aandeel daarin en de rol binnen de vereniging van de beklagde (...), zijn persoonlijkheid en ingesteldheid, zijn strafrechtelijk verleden, zijn huidige situatie en het algemeen maatschappelijk belang.

Deze straf is noodzakelijk om de beklaagde (...) tot het inzicht te brengen dat de maatschappij zwaar tilt aan deze vorm van criminaliteit.”

Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat de straf die verzoeker werd opgelegd slechts een lichte straf is in de zin van § 155 van de UNHCR Proceduregids, waar verzoeker naar verwijst.

Waar verzoeker wijst op het gebrek aan materiële schade, het gegeven dat er geen wapen of geweld werd gebruikt, en er geen burgerlijke partijen zijn tussengekomen, gaat verzoeker eraan voorbij dat het Hof van Beroep oordeelde: *“De beklaagde (...) heeft met het oog op grof wederrechtelijk geldgewin de volksgezondheid en de fysieke integriteit van anderen in het gedrang gebracht.”*

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat zowel het Hof van Justitie (hierna: HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdrijven hebben benadrukt. Beiden hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het Hof van Justitie met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, *quod in casu*, een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat het misdrijf waarvoor hij werd veroordeeld niet ernstig zou zijn omdat er geen materiële schade werd aangericht, er geen burgerlijke partijen zijn noch geweld werd gebruikt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden betwijfeld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Verzoeker wijst voor het overige op het gegeven dat hij zijn verantwoordelijkheid neemt voor de gepleegde feiten, dat er sprake is van een grote sociale druk en beïnvloeding vanuit de Afghaanse gemeenschap die hij in Leuven had leren kennen als zijn medehuurders, dat hij als niet begeleide minderjarige zonder sociaal of familiaal netwerk al snel een vogel voor de kat was toen hij in een huurwoning terecht kwam waar hij Afghanen ontmoette, dat hij niet opgewassen bleek tegen de sociale druk die zij uitoefenden en dat hij zijn leven weer op de rails heeft. Verzoeker verwijst naar zijn jobs die hij heeft uitgevoerd, het feit dat hij meermaals verhuisd is, naar de gevolgde lessen Nederlands en inburgering en dat hij steeds de door de hoven en rechtbanken opgelegde voorwaarden stipt heeft nageleefd. In dit opzicht verwijst verzoeker nog naar de getuigenissen van een van zijn werkgevers en een begeleider om tot slot te stellen dat uit de door hem aangehaalde elementen duidelijk blijkt dat hij alles in het werk heeft gesteld om los te komen van zijn verleden en dit met succes.

Geen van deze elementen doet echter afbreuk aan het gegeven dat verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, zowel in 2019 als in 2021 definitief werd veroordeeld voor het plegen van ernstige feiten. Geen van de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde, elementen ligt heden ter beoordeling voor en staat eraan in de weg dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad spreekt zich te dezen, zoals reeds hoger werd aangegeven, immers niet uit over een maatregel tot verwijdering, noch over verzoekers verblijfsstatus. Hij gaat enkel na of er in hoofde van verzoeker al dan niet met recht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormeld wetsartikel. Zo verzoeker meent op basis van de voormelde

gronden recht te hebben op een verblijfsstatus in België, dient hij zich voor de beoordeling van deze elementen aldus te richten tot andere, hiertoe geëigende procedures.

Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat het Hof van Beroep bij het bepalen van de strafmaat rekening heeft gehouden met verzoekers "(...) *persoonlijkheid en ingesteldheid, zijn strafrechtelijk verleden, (en) zijn huidige situatie.*"

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

3.6. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan het advies dat de commissaris-generaal op grond van voormelde bepaling verstrekte, gezien dit advies luidt dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, *in casu* logischerwijze niet aanvechten.

De Raad verwijst te dezen ten overvloede naar rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende werd gesteld:

"Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling" (RvS 24 mei 2016, nr. X).

Het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure aldus hoe dan ook niet aanvechtbaar.

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure.

Verzoekers betoog over zijn vervolgingsvrees is dan ook niet dienstig. Het staat verzoeker vrij om de stukken die hij heden bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota voegt, ter staving van zijn nood aan bescherming, voor te leggen in het kader van een volgende beschermingsverzoek. Verzoeker is gehouden om eventuele nieuwe elementen dienaangaande kenbaar te maken via de geëigende procedure, zijnde een nieuw verzoek om internationale bescherming.

3.7. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF